

CANLARI İZLEYİP KORUYAN MÂNEVÎ GÜÇLER (3)

(...düenden devam)

İlâhî hikmete bakın ki, küçük çocukların kemiklerini, birden değil, yavaş yavaş sertleştirmektedir. Çocukta kemik dokusu tam sertleşmeyip, yumuşak olduğundan ânî çarpmalarda, düşmelerde kolay kırılmaz. Pamuk yahut plastik gibi kasılır, yine eski haline gelir. Ama kemikler sertleşince, çarpmalarda, düşmelerde kırılabilir. Kudret-i İlâhiyye, kendini korumaktan âciz çocuğun iskeletine bu elastikiyeti vererek onu korumak istemiştir. İşte kazâlarda çocukların daha az zarar görmesinin görünür bir nedeni budur. Elbette onları ma'nevî güçler daha çok korumaktadır.

Belki her insanın geçirdiği tehlikeli olaylar vardır. İnsan bunları iyi düşünmeli, kendisinin yalnız, başı boş bırakılmadığını, ruhsal varlıkların gözetimi altında bulunduğunu bilmeli ve onlardan mahcubolmayacak işler yapmalıdır.

1980 yılı Temmuz ayı başında âilece Ankara'dan Yalova'ya gidiyorduk. Gece sâat 12 sularında Yalova 'ya 5-6 km. mesafede idik.

Çocuk susadı, kayınbiraderim Lokman

su almak üzere yolun kenarındaki çeşmeye gitti. Ben arabayı durdurmuştum. Çeşme biraz geride kaldığı için, geri gideyim de çocuk o kadar yolu yürümesin, dedim. Geri geri gidiyordum fakat yolu görmeden. Meğer tam yolun ortasına, karşıdan gelecek arabaların önüne çıkmışım. Birden karşıma sür'atî yüksek bir kamyon çıktı. Üstüme geliyor, benim kaçmama imkân yok. O da ne yapacağını şaşırıldı. Âniden direksiyonu sola kırarak bizim sağımızdan geçti (tabii küfrederek). Onun ardından başka bir kamyon çıktı, bu kez de ben ani bir sür'atle sağa fırlayabildim. Bu sırada âilece kamyonun altında kalmamız muhakkaktı. Fakat İlâhî bir güç, birinci kamyonun şoförünü uyardı ve onu sanki bizim üzerimizden sağa attı, bizi kurtardı. Bu, Allah'ın bir lütfu idi. O anda da yüce Allah'ın bu âyetini anımsadım: “

İnsanın önünden ve arkasından izleyicileri vardır, onu Allah'ın emrinden korurlar!”

1982 yılının Şubat ayında Riyad'dan umre için gittiğimiz Mekke ve Medîne'den dönüyorduk. Medîne ile Riyâd

arasındaki yolu yarılamıştık. Benden başka, merhume eşim Naciye ve kızım Esra 'nın bulunduğu arabanın sür'atî 135-140 km. idi. Birden arabanın tekeri, rüzgârın asfalta savurduğu kuma değdi ve araba sür'atle sağa, sola zikzak yapmağa başladı. Direksiyonu sağa sola ne kadar çevirdiysem arabaya hakim olamadım. Bir yolun sağına, bir soluna giren araba,

birden geriye döndü. Önce sağ şarampola girdi, oradan çıkıp yolu keserek sol şarampola girdi ve tam bir kayanın önünde durdu. Yanımda duran kızım Esra'nın, o sırada İhlâs Sûresi ni okuduğunu duyuyordum. Arkamızdan gelen bir araba vardı. Bizim zikzak yaptığımızı görünce durmuş, beklemişti. Onlar da umreye gelmiş, ülkelerine dönmekte olan Iraklı bir âile imiş. “

ﷻﷻﷻﷻﷻ ﷻﷻ ﷻﷻﷻﷻﷻ ﷻﷻﷻﷻﷻﷻ ﷻﷻ ﷻﷻﷻﷻﷻ ﷻﷻﷻﷻﷻ ﷻﷻﷻﷻﷻﷻ ﷻﷻﷻ ﷻﷻﷻﷻﷻﷻ ﷻﷻﷻ ﷻﷻﷻ ﷻﷻﷻﷻﷻ
: *Sağlıkla kurtarıldığın için Allah'a hamdolsun. Çok şükür kurtuldun, bu mu'cizedir, Allah'a andolsun, bu mu'cizedir! Biz uzaktan izledik...*” dediler.